Ч. 227. Второк 20 (7) жовтня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в п. к. Старостах па провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З краевого сойму. — Великі забуреня в Празі. — З Балкану.

Суботнішне засідане краевого сойму розпочало ся о год. 10 мін. 35 відчитанем петиций. Пос. Сеник мотивував петицию дяків всіх трех диецезий в справі управильнения їх правних відносин, а пос. Дудикевич петицию мешканців дрогобицкого передмістя Задвіре в справі продажи толоки на заведене відбензиновання.

Перед приступленем до дневного порядку уділив п. краев. Маршалок голосу правительственному комісареви, п. Віцепрезидентови Намістництва ґр. Лосеви, який відповідав на інтерпеляциї пос. Баталї і тов., Левицкого та пос. Стапиньского в справі подій на Браєрівскій ул. у Львові з дня 27. вересня б. р. Він заявив, що Намістництво зарядило переведене точного слідства, яке поручено сов. двора, Зімному, а він візвав до слідства не лише правительственні орґани але і посторонних сьвідків та провідників соц.-демократичної партиї. До слідства явило ся 15 пошкодованих, з яких 12 піддало ся лікарским оглядинам, та 18 осіб вказаних управою с. д. партиї. З переведеного слідства показує ся, що орґани публичного безпеченьства заховували ся так довго пасивно, поки маніфестанти придержували ся меж леґальности. Комісар Тавер сповнював лише свій обовязок, щоби не допустити до нарушуваня законів. Поліцийних вояків, які ужили оружя при опорожнюваню улиці, передано войсковим властям для переведеня войсково-судових доходжень. Щоби не допустити до таких подій на будуче, правительство добачує такі средства: 1) точні доходженя против виновних поліцийних орґанів; 2) збільшене числа вояків поліцийних і лїпше їх вишколене; 3) відповідне поведене публики, яка не повинна ставити опору зарядженям поліцийних орґанів, які або бережуть законних постанов, або ділають в інтересї публичного ладу.

Свої виводи повторив правительственний комісар в тім самім дусї також в рускій мові, відповідаючи на інтерпеляцию руских послів.

По приступленю до дневного порядку відослав сойм справоздане виділу краевого: 1) про позичку для перемишляньского повіта на зелїзницю Львів-Підгайцї, 2) про зміву будівельного закона м. Львова, і 3) про замкнене рахунків фондациї ґр. Скарбка до компетентних комісий.

Відтак позволено громадї Сїнява (п. Ярослав) і м. Вадовицям побирати оплати від спірітусових напоїв і пива. По сїм приступлено до специяльної дебати над краевими дорогами та принято всї внесеня комісиї. З резолюций, поставлених послами, принято по деякій зміні передовсїм ту, яку поставив пос. Король, щоби краевий виділ випрацював проєкт будови нових доріг з особливим увзглядненем повітів, які розпоряджують малою податковою силою.

По сїм реферував пос. Скварко справоздане комісиї для краевого господарства про діяльність краевого Виділу в справі уділюваня безпроцентових позичок на осушуване і дреноване ґрунтів.

В 1907 р. здреновано лише 1.629 морґів замість предвиджуваних 3.000—3.500 морґів, а через те вичерпано лише 266.788 кор. 28 сот. з призначеного на се фонду, так що 199.737 кор. 74 сот. остало невичерпаних. Замітно, що до дня 12 мая на всїх 34 подань в справі дренажі впливуло всего лише 2 подання від громад. — Перший в дискусиї забрав голос о. пос. Стояловский, вказуючи на потреби осьвідомлюваня селявства про вагу меліорациї, так аби з них користали не лише двірскі обшари, але і селяни. Треба би також помножити скількість персоналу меліорацийного бюра.

8)

В ярі.

(З росийского — Антона Чехова).

(Дальше).

Аксиня побігла до кухнї, де саме відбувало ся пране. Лїна прала сама, бо кухарка пійшла на ріку полокати. З балії і з кітла коло огнища піднимала ся пара і кухня була повна густої і горячої мраки. На земли лежала ще купа непраного біля, а коло неї на лавці лежав перебираючи червоними ніжками, Никифор, так що колиб упав на землю, не міг би собі нїчого зробити. Саме коли Аксиня входила, взяла Лїна єї сорочку з лежачої на земли купи і поклала до балії та простягнула вже руку по цебер з кипячою водою, що стояв на столї.

— Дай сюди! — крикнула Аксиня, глядячи на Лїну з ненавистию і пірвала сорочку з балії. — Ти не сьмієш рушати мого біля! Ти арештантка і повинна знати, що ти є!

Лїна поглянула на неї здивована, не розуміючи, що лучило ся. Але нагле зловила погляд, який Аксиня кинула на єї дитину, та відразу зрозуміла всьо і завмерла...

— Мою землю ти забрала, маєш за те!

З тими словами вхопила Аксиня цебрик з кипучою водою і вилила єї на Никифора...

Відтак роздав ся крик, якого в Уклеєві ще нїколи не чули, і видавало ся майже неімовірним, що таке слабе єство як Лїна могло так закричати. А в цїлім домі і на подвіри заволоділа нагле мертва тишина. Аксиня пійшла до комнати, мовчки, з своїм звичайним невинним усьміхом.

Глухий все ще ходив по подвіри з білєм на руках, відтак почав єго на ново розвішувати на шнурах, мовчки не спішачись.

І доки кухарка не вернула з ріки, нїхто не важив ся увійти до кухнї, аби побачити, що там стало ся.

VIII.

Никифора перевезено до публичного шпиталю і він там під вечер помер. Лїна не ждала таки, аж не прийдуть по неї конї, лише завинула трупа в покривало і понесла єго до дому.

Ново вибудований шпиталь стояв на вершку гори; в сьвітлї заходячого сонця яснїли єго великі вікна і здавало ся, немов би він все був в полумінї. Під горою лежало село. Лїна зійшла дорогою на долину і сїла зараз перед селом на березї малого ставу. Якась женщина привела свого коня до води, але кінь не пив.

— Чогож ти ще хочеш? — питала жінка тихо і немов здивована. — Чого ще хочеш?

Якийсь хлопець в червоній сорочцї сидів над самою водою і мив чоботи вітця. Більше не видко було нї живої душі, анї в селї анї на горі.

— Він не пє — сказала Лїна, дивлячи ся на коня.

Але жінка і хлопець з чобітьми відійшли і тепер не видко було нїкого. Сонце удало ся на спочинок і покрило ся золотавою багряною материєю, а довго простягнені хмари, червоні і синяві, стерегли єго спокою. Десь далеко, не можна було знати де, кричав гупало як замкнена в стайни корова, сумно і глухо. Крик того загадочного птаха чути було кождої весни, але нїхто не знав, як він виглядає і де живе. На горі коло шпиталю, в корчах над самим ставом, за селом і скрізь довкола по полях лунали співи соловіїв. Зазуля числила чиїсь лїта і все помиляла ся в численю та починала на ново. В ставі рахкали безупинно і одностайно жаби, а їх рахкане подобало майже на далекий людский гомін. Який то був гамір! Видавало ся, немов би всї ті сотворіня кричали і співали умисно, аби нїхто тої весняної ночи не спав, аби всї, навіть невдоволені жаби цїнили і вихісновували кожду хвильку: лиш раз уживає ся житя!

З неба сьвітив срібний півмісяць і видко було богато звізд. Лїна не знала, як довго сидїла над ставом, але коли встала і пустила ся іти, спали вже всї в селї і не видко було нїякого сьвітла. До дому було яких дванацять верст, але єї сили були за слабі на таку дорогу; впрочім она не могла навіть думати о тім, як зайде. Місяць сьвітив раз з переду, другий раз з боку і тота сама зазуля кричала безнастанно, але вже крипким голосом; єї крик звучав мов сьміх і глум: Уважай, ти зле ідеш!

Лїна ішла скоро і згубила з голови хустку... Поглянула на небо і думала о тім, де те-

Член краєвого Виділу пос. Пілят пояснював відтак, що сили меліорацийного бюра будуть постепенно збільшувані. Мале число селяньских позичок для дренажі стане ясним через те, що громади волїють користати з субвенций на сю цїль як з позичок.

Справоздавець пос. Скварко відповідаючи о. Стояловскому, зауважав, що селяни неохотно користають з меліорацийних позичок. Що до помноженя технічних сил меліорацийного бюра, то комисия не ставить окремого внесеня, бо его поставила вже буджетова комисия.

Внесене комисиї принято.

З черги передано краєвому Виділови справу основаня суду повітового в Яричові новім та приділеня громади Тшебовнїско до суду повітового і уряду податкового в Ряшеві.

По переведеню дискусиї над сиротиньскими заведенями п. Маршалок закрив засїдане о год. 3 з полудня, назначуючи слїдуюче на нинї рано.

Помимо візваня ради міскої до мешканців міста Праги, взиваючого їх до спокою і до береженя чести столицї, прийшло там до розличних демонстраций против Нїмців. Чеські демонстранти переходили улицями через цїле місто, нападали на нїмецкі доми і склепи, на нїмецких студентів прибраних в відзнаки і вибили в нїмецких институциях шиби. Теперішні демонстрациї прибрали ще грізнїйший вид як в р. 1897. — В суботу по зборах национальних социялїстів ческих, на котрих пос. Кльофач виголосив пристрастну бесїду, підбурюючу до демонстраций, зібрана товпа удала ся під палату бар. Еренталя і серед окликів: відплата за Сербію! — вибила в палатї всї шиби. — Вчера, в недїлю чеські народні социялїсти постановили не допустити до звичайних сходин нїмецких студентів. Отже вже вчасним ранком зібрали ся чеські социялїсти на ул. Пржікопи і коли нїмецкі студенти прибули там, напали їх та помимо енерґічної оборони розігнано. Нїмецкі студенти схоронили ся до нїмецкого касина, Чехи пійшли за ними перед касино, вибили в нїм всї шиби і відспівали пісню „Гей Сльоване". З касина відповіли Нїмцї піснею „Wacht am Rhein". Вскорі надбігла полїция і обсадила касино. Товпа Чехів потягнула на Виногради і там напала доми нїмецкі і склепи, з котрих позривали всї вивіски. Відтак пійшла на улицю Краківску перед дім, в котрім єсть нїмецка mensa academica. В тім домі вибито всї шиби. Звідтам пійшла товпа на улицю Юнґмана і там знищила вивіски нїмецкої друкарнї. Дальше пішла на площу сьв. Вячеслава, а звідси під нїмецкий театр, де вибили всї шиби. Тут явила ся полїция і розігнала товпу. Вибито також шиби в нїмецкім лїтнїм театрі. По полудни повторили ся розрухи. Відбули ся іменно збори ческих социялїстів, по котрих участники зборів пійшли на Краківску улицю і побили студентів нїмецких вертаючих з обіду в mensa academica. Пополудневі представленя в нїмецких театрах зібрали дуже нечисленну публику, бо Нїмцї бояли ся виходити на улицю. Вечером около 6-ої години товпа Чехів зібрала ся перед ческим народним музеєм, а звідтам пійшли під нїмецке касино. Стріченых по дорозї нїмецких студентів побили. На площи сьв. Вячеслава демонстранти уставили ся в похід і хотїли перейти сусїдними улицями, аби по дорозї нищити нїмецкі склепи. Однако полїция заступила їм дорогу. Товпа отже серед страшного крику і свисту вернула перед музей і там уставила ся. Позаяк положене ставало грізне, зателефоновано з намістництва до войскової команди з порученєм, аби відділи войска вийшли на місто, розігнали товпи і завели лад. О годинї 7-ій вийшли на місто дві компаниї 73-го полку піхоти і уставили ся перед музеєм. Стоячі там демонстранти повитали вояків окликами: проч! а позаяк ті вояки походять з околицї міста Аш, кликано до них Ашанти! — Аби також в инших частях міста удержати лад, відкомандовано ще дві компаниї піхоти. Одна з них уставила ся перед нїмецким театром. Зібрані там Чехи обсипали лайками капітана, доводячого тою компанією. Відділ жандармериї обсадив ул. Краківску. Тимчасом на площи сьв. Вячеслава товпа Чехів напала на кількох Нїмців, котрі схоронили ся до готелю архікнязя Стефана. Чехи напали на готель, а один з них збив каменем велику виставову шибу. Портиєр готелю зловив того, що вибив ту шибу і хотїв его арештувати, але Чехи кинули ся ему на поміч, вирвали его з рук портиєра, а відтак портиєра і цїлий готель засипали градом каміня. Вкінци около год. 9 вечером, коли сильні відділи войска пообсаджували головні площі і улицї, удало ся демонстрантів розігнати. Полїция арештувала 76 демострантів, між котрими єсть двох студентів сербских, на котрих всї вказують, яко на головних провідників розрухів. Около год. 10 заволодів в місти спокій. Войско на кількох улицях полишено й на ніч.

З Константинополя доносять, що міністер справ заграничних Тевфик-паша заявив редакторови часописи „Танїн", що Туреччина не годить ся на оповіщену проґраму конференциї держав. Турецкі проґрамові точки були би слїдуючі: 1) Проголошене Болгариї независимим королївством, 2) анексия Босни і Герцеґовини, 3) зобовязане до співучасти зі сторони Австриї і Болгариї в турецкім державнім довзї і инших зобовязанях і 4) потверджене ненарушимости Туреччини. — Міністер признає, що Порта взяла під розвагу управильнене спору з Австро-Угорщиною і Болгариєю безпосередно, однако доси остаточно не рішила ся.

Турецкий амбасадор в Парижи Наум-паша сказав перед кількома дневникарями, що турецке правительство рішило ся було видати всї зарядженя потрібні до мобілїзациї, всї зелїзницї одержали вже конечні вказівки. Однако той намір полишено, позаяк Порта в суботу вечером одержала вкінци жадані запевненя від Болгариї. В послїдних 48 годинах змінило ся положене політичне на лїпше.

Новинки.

Львів, дня 19-го жовтня 1908.

— **Іменованя і перенесеня.** Радниками судовими іменовані секретарі: Каз. Піотровский зі Львова в Самборі, Ів. Ґайльгофер в Стрию, Ст. Альбіновский в Перемишля в Станиславові, др. К. Рабіцкий в Стрию, М. Дрогомирецкий в Коломиї, Едв. Добошиньский в Вадовиць в Сяноцї, Казим. Брезїньский з Перемишля в Самборі, Іос. Павлович зі Стрия в Коломиї, др. Дав. Енґель в Терно-

---

пер є душа її сина: чи іде за нею, або чи там в горі між звіздами лїтає і вже не думає о своїй матери? Ох, як самітно в поли, посеред того співу, коли самому годї співати, посеред тої безпереривної радости, коли самому годї радувати ся! З неба сьвітить місяць, що рівнож самітний і ему однаково, чи тепер весна чи зима, чи люди жиють чи померли... Коли на душу наляже смуток, тяжко бути без людий. Коби хоч тепер її мати Прасковя, або Єлізаров, або кухарка, або який селянин коло неї були.

— Бу-у! — кричав гупало. — Бу-у!

Нараз донесли ся людскі голоси.

— Запрягай, Вавило!

На переді, при самій дорозї, була розложена ватра; полумінь погасла вже і лиш ще червоне вугля ярило ся. Чути було, як конї їли. В темноті можна було розріжнити дві фіри, одна з бочкою, друга, трохи низша, з міхами. Відтак видко було двох людий; один вів коня запрягати, другий стояв коло огня, з руками зложеними на хребтї. Заворчав пес. Той, що вів коня, задержав ся і сказав:

— Здаєть ся хтось іде.

— Шарик, тихо! — крикнув другий на пса. І по тім голосї можна було пізнати, що той другий був старцем. Лїна задержала ся і сказала:

— Помагай Біг!

Старий приступив до неї і по хвили відповів:

— Добрий вечер!

— Ваш пес не укусить мене, дідусю?

— Іди спокійно, нїчого тобі не зробить.

— Я була в шпитали — сказала Лїна по хвили. — Мій синок там помер. Тепер несу до дому.

Старому було видко немило то чути, бо відійшов від неї і сказав скоро:

— То нїчого, моя люба — Божа воля.

Але відтак надумав ся, взяв уголь, роздув его і наблизив ся до Лїни та поглянув на неї; его погляд виявляв милосердіє і ніжність.

— Ти мати — сказав він. — Кождій матери жаль дитини.

При тих словах зітхнув і похитав головою. Між тими Вавила позапрягав конї і вози скрипучи виїхали на дорогу.

— Звідки ви? — спитала Лїна старого.

— Ми з Фірсанова.

— Ви поглянули перед тим на мене і менї стало лекше на серци.

— Ти далеко маєш?

— До Уклеєва.

— Сїдай, ми підвеземо тебе до Кузьмйонок. Звідтам ти пійдеш просто, а ми поїдемо на лїво.

Вавила сїв на віз з бочкою, старий і Лїна сїли на другий віз. Їхали кроком, Вавила наперед.

— Мій синок мучив ся цїлий день — говорила Лїна. — Глядить на мене своїми очками і мовчить, хоче щось сказати і не може. Господи, царице небесна! Я з розпуки падала лиш раз по раз на землю. Стою так і паду відтак коло ліжка на землю! І скажіть менї, дідусю, чого має таке мале перед смертю мучити ся? Коли дорослий чоловік мучить ся, мужик або жінка, то ему відпускають ся гріхи, але чого має мучити ся дитина, коли не має ніяких гріхів? Чого?

— Хто то може знати! — відповів старий. Їхали якої пів години мовчки.

— Дідусю, менї лекше було би іти пішки. А так аж серце менї рве ся.

— Сиди лиш.

Старий позіхнув і перехрестив устав.

— Нїчого — сказав. — Твій смуток то лиш половина смутку. Жите довге, прийде ще добре і зле, всьо прийде. Велика наша Русь мати! — сказав і оглянув ся на обі сторони. — Я був в цїлій Росиї і всьо бачив, а ти, люба, повір моїм словам. Прийде добре і зле. Я ходив в Сибір на розвіди, був на Амурі, на Алтаю і переселив ся на Сибір, орав там землю, відтак прийшла туга за рідним краєм і я вернув на родину. Назад до Росиї ішли ми пішки. Знаю, ми їхали судном долї рікою, я був сухий і худий, босий, напів змерзлий і глодав кусник чорного хлїба. А на суднї був якийсь пан, подорожний — коли вже покійний, земля ему пером — він так милосердно глядів на мене і сльози плили ему з очий. — „Ах — сказав він — чорний твій хлїб, чорна твоя доля"... І коли я вернув до дому — нї хати, нї господарства; я мав жінку, она остала в Сибіри, там похоронена. І тепер жию наймитом. Ну и що? Я тобі скажу: По тім було зле, було й добре. А тепер все таки нема охоти умирати і я хотїв би ще так двацять лїт жити. Значить, було більше доброго. Ох, велика наша Русь мати! — закінчив і почав знов глядїти перед себе.

(Конець буде).

поля, Ів. Пелепьский в Сяноці, Волод. Козакевич в Самборі; Ад. Гарлендер з Перемишля в Бережанах, Ал. Могильницкий в Станиславові, Авт. Ґавлік з Ярослава в Коломиї, Ал. Міски зі Львова в Золочеві, Ал. Федорович з Кракова в Станиславові. — Перенесені радники судові: Ген. Ґуральский з Белза до Стрия, Кар. Рыботицкий з Ходорова до Самбора, Йос. Гаріца з Підволочиск до Станиславова, Волод. Кропіньский зі Стрия до Перемишля, др. Руд. Найман із Сянока до Львова, Ігн. Красовский із Старої Соли до Самбора, Пав. Білиньский з Миколаєва до Бережан, др. Ів. Гозер, Тад. Рибіцкий з Янова і Йос. Романович із Золочева— всї три до Львова, Вас. Маляркевич з Самбора до Перемишля, Ів. Огоновский з Бережан до Перемишля, Ад. Нехая з Коломиї до Львова, дра Йос. Ганчаковского з Отинії до Станиславова, Ел. Френкля з Перемишля до Сянока.

— **Конкурс** на стипендиї з наукового фонду по 210 К для руских студентів права або фільософії оголосило Намістництво в речинцем до 15 падолиста с. р. До подання, яке треба вносити на руки університетских властий, належить долучити метрику уродження, сьвідоцтва шкільні і докази фреквентациї та сьвідоцтво убожества. Кандидати з І р. мають долучити сьвідоцтво зрілости.

— **Радник Олекс. Барвіньский** одержав від Є. В. Цїсаря Франц Йосифа І найвисшу подяку за „памятну книгу", видану Руским педаґоґічним Товариством п. з. „Цїсар і король Франц Йосиф І (1848—1908)". Крім сего повідомила ції сарска канцелярия радн. Барвіньского, що згадану памятну книгу принято до ц. к. родинної бібльотеки. — Краєва Рада шкільна поручила сю книжку на премії для шкільної молодїжи і до шкільних бібльотек.

— **Руский театр** переїздить з Коломиї до Станиславова і відограє там ві второк „Марійку" ческий народний образ зі співами в 5 діях Ал. і В. Мрштіка.

— **Із Збаража** пишуть нам: Дня 8 с. м. відбули ся загальні збори „Руского Народного Дому" в Збаражи. Позаяк інституция та дуже гарно розвиває ся, о чім сьвідчить хотяйби капітал оборотовий, який зріс в протягу 3 лїт єствованя до 120.000 К. — рішили вібрані члени на внесене предсідателя зборів дра Вол. Білиньского приступити до збираня фонду на будову власного дому в слїдуючий спосіб: За приміром комітету будови бурси тов. педаґоґічного збирати-меть ся сей фонд дорогою безпроцентових позичок акциями по 1 К. Члени згодились на се, щоби належну їм в слїдуючім роцї дивиденду перенести на фонд будови дому.

Крові сего знайшлось ще одно жерело дуже гарного і певного доходу на сю цїль, а іменно: Присутний на тих зборах п. Евген Білиньский, властитель першої галицкої рускої фабрики туток і паперців заявив, що готов на будову сего дому дати від продажі туток 10 прц., а від кождої сотні паперців 10 с., котрі наш повіт сконсумує. Після рахунку консумує наш повіт около 15.000 пуделок (по 100 книжочок) зід котрих прибулоб на сей фонд річно 1500 К. Се, розуміє ся, могло би наступити тоді, колиби Русичи цїлого повіта жадали у всїх торговлях і крамах лишень туток і паперців виробу сеї фабрики, та лише тих уживали.

Загальні збори приняли сей проект з одушевленем та припоручили Дирекциї занятись переведенем сеї справи на активну дорогу. Дирекция виконала се припоручене в слїдуючий спосіб, що зладила етикети „Народного Дому". — Ті етикети віддавати-ме фабрикантови п. Е. Білиньскому за квоту, котра відповідати ме новисшій заяві, а заразом віднесе ся до загалу Руснів тутешного повіта відозвою взиваючою до купованя паперців і туток лише з етикетами „Руского Народного Дому" в Збаражи.

Додати тут треба, що вироби сеї фабрики не уступають в нічім виробам инших чужих фабрик. На замовлене дістає ся знамениті тутки і паперці ріжних родів — з бібули сасівскої, французкої і египетскої.

На жадане висилає ся прібки.

Вкінци пригадує ся Впов. Родимцям, що від білянсового зиску сеї фабрики призначив п. Е. Біліньский 50 прц. на иньші народні цїли, а то на „Товариство Педаґоґічне" 10 прц., на будову церкви в Сеняві 35 прц., а на фонд вдовиць і сиріт по сьвящениках 5 прц. Заряд фабрики стоїть під сталою контролею тов. педаґоґічного і комітету будови церкви в Сеняві. К. Р.

— **За асентирункові мантійства.** В Станиславові арештовано онолги Шулима Лібліха і его жінку властительку більшої посїлости. При ревізиї у Лібліхів, знайшли, кажуть, переписку, котра компромітує богато осіб і доказує, що арештовані допускали ся всїляких мантійств асентирункових. Лібліх єсть богачем, котрого майно числять на сотки тисячів.

— **Перший сніг.** Зима пригадала ся. Вчера дня 18 с. м. постуденїло по полудни значно і зачав падати зразу дрібонький, ледви слїдний сніг а відтак чим раз грубший, аж наконець під вечер зачав ліпити таки грубий як серед зими. Нинї зрана білїв ся вже цїлий Львів, вкритий досить грубою верствою снігу а термометр показував зрана навіть один степень морозу. Нинї трохи випогодило ся і єсть надія, що сей перший сніг позістане лиш грізною пригадкою, що зима вже за плечима і найвисша пора прилагодити ся як слїд на єї принятє.

— **Самоубийства.** В Станиславові відобрав собі онолги житє вистрілом з револьвера 28 лїтний механік Адольф Льоренс, котрий по кількалїтнім побутї в Америцї вернув недавно з Америки. Причиною самоубийства був сильний розстрій нервовий, спричинений невилїчимою недугою грудий. — В Гавловицях горішних, ярославского повіта відобрав собі сими днями через повішенє 60-лїтний пастух Матій Кос. Причиною самоубийства мала бути обава перед карою за злочин против природи.

— **Дрібні вісти.** П. Мінїстер скарбу др. Коритовский виїздждає ві второк з Відня до Львова, щоби взяти участь в нарадах соймових. — Директором каси ощадности міста Самбора іменований др. Фел. Мерунович. — В Штрасбурзї кинув ся онолги якийсь мужчина з вежі тамошної катедри (що належить до найвисших будинків в Европі) і розбив ся на безобразну масу крови і тїла. Доси не розпізнано, хто він такий. — З Детроа (в північній Америцї) доносять про пожар лісів; поїзд, що їхав з Мецу де Детроа, запалив ся, а висколивши із шин, згорів. Погибло 200 осіб. — В Альдершот (в Англії) войсковий аероплян упав з висоти 20 стіп і розбив ся. Винахідник, полковник Коді, вийшов цїло. — Двоє дїтий зелїзничого будника коло Вел. Вараждину найшли динамітний набій і бавили ся ним. Ненадїйно набій вибух і розірвав дїтий на кусні. — В банку для торговлї і промислу в Петербурзї викрито сими днями фальшивий чек на 31.000 рублїв а дотичний урядник банку, якийсь Славский втік. При ревізиї головної каси викрито брак звиш 150.000 рублїв.

Телеграми.

Загреб 19 жовтня. Коалиция Хорватско-сербска відбула вчера повне засїданє. Перед тим відбула ся конференция межи поодинокими ґрупами. О нарадах на тім засїданю не видано ніякого офіцияльного комунікату, але один з послів висказав, що може увірити, що коалиция як перед тим так і на дальше позістане в звязи.

Білград 19 жовтня. Вчера вечером кількатисячна товпа, зложена переважно з молодих людий, ходила улицями міста, зривала і нищила вивіски австрийских і угорских купців і викликувала: Проч з Угорщиною! Сильний віддїл жандармериї старав ся безуспішно розігнати демонстрантів, котрі безнастанно збирали ся в бічних улицях. О 9 год. вечером вислано дві компанії піхоти в цїли зроблення порядку. Аж о 10 год. вечером настав спокій.

Софія 19 жовтня. Приїхали тут два члени молодотурецкого комітету, щоби відбути конференцию з комітетом союза всїх партий болгарских, в цїли порозуміня ся в спорних справах. Позаяк міродайні круги правительственні відносять ся до тої конференциї з великою симпатиєю, єсть длятого надія, що межи Туреччиною а Болгариєю прийде до порозуміня

Константинополь 19 жовтня. Урядово заперечують чутку о збройню турецкого населення в пограничних повітах адріянопольского вілєта. Обава війни щезла зовсїм. — Часопись „Ікдам" заповідає часткову реконструкцию кабінету а „Jeni Gazetta" доносить лиш о димісиї міністра поліциї з причини убитя якогось Грека в арештї.

Київ 19 жовтня. Через цїлу суботу університет був обсаджений полїциєю, котра також і в середині будинку розставила була свої стійки. Виклади відбували ся без перешкоди. Заява ректора містить в собі остережене, що наколи би непокої повторили ся, виновники їх будуть адміністрацийно укарані.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*). Нічна пора числить ся від **6 год. вечером** до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): **7·20, 12·09, 2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, **11·40, 2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: **10·20.**
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: **7·29, 11·45,** 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): **3·50.**
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·49, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, **11·03, 2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: **7·30, 2·25,** 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова Ворохти (від 1/7 до 25/7): **6·40.**

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

За редакцию відповідає: Адам Крехоўецкий.

СТ. СОКОЛОВСКОГО

Головна аґенция дневників

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

Найдешевше можна купити лише

в Авкцийній Гали

ул. Сикстуска 32

меблї, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутериї, старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозуміне з провінциєю писемно.

Вступ вільний цїлий день.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).